

[Poznámka vydavatele: Tento fragment pochází z rukopisu, který byl nalezen v rozvalinách kláštera Alessianského řádu u jezera Canulus, což by jej řadilo zhruba do období kolem války spravedlnosti (2321 1V). Rozbor textu však naznačuje, že fragment ve skutečnosti obsahuje velmi ranou verzi Písně, jež pochází pravděpodobně z poloviny šestého století.]

po nesčetných bojích s Umarilovými spojenci, kdy Aurorané padali na zem kolem trůnu jako zhasínající svíce, Pelinala obestoupili poslední ayleidští černokněžní králové a jejich démoni a každý z nich byl zahalený hvězdosvitem. Bílý vichr rozrazil svým palcátem podlahu, díky čemuž se o kus stáhli, a řekl: "Přiveďte mi Umarila, který mě vyzval!" ... [A] zlatý Umaril, ač byl ve své podstatě velmi mocný, děsivý a nepomíjivý, dal před bojem na blízko raději přednost zkáze na dálku, a proto ještě chvíli vyčkával ve stínech bílé věže, než se odhalil. Proti Pelinalovi se na smrt řtilo stále více vojáků, ale některým z nich se přece jen podařilo prorazit jeho brnění sekerami a šípy, protože Umaril každý z nich očaroval dlouhotrvajícím hvězdosvitem, který hromadil již od první známky [ohrožení]... [Nyní] se půlelf [ukázal] v záři [Meridiina světla] ... a v ayleidonštině začal odříkávat jména svých předků, počínaje svým otcem, bohem Řeky světa [v předchozí kalpě], a zároveň si vychutnával těžké Pelinalovo oddechování, který konečně krvácel... [text chybí] ... [A] Umaril ležel pokořen. Jeho helmu zdobila ohyzdně promáčká andělská tvář, která donutila Pelinala k smíchu, [a jeho] křídla bez peří byla uřata přesnými údery meče, jež Bílý vichr zasadil, když stál [zpeněný]... nad ním, vysmíval se jeho rodu a i všem ostatním, kteří odpluli ze Staré Elnofeje, [což] popudilo ostatní elfské krále, již pak podlehlí svému vlastnímu šílenství... [a pak] se na něj sesypali [a rozmlouvali přitom] se svými zbraněmi... rozřezali Pelinala na osminy a on přitom zmateně řval. [Což ani] radě Skiffů [nemohlo uniknout]... [Text nečitelný] ... utíkali, když Mor [další den ráno] strhával celou věž mocnými nárazy svých rohů, a někteří byli během Převzetí zabiti, jelikož nebyli k užitku. Lidé pak hledali další ayleidy, jež by mohli podržít, ale Pelinal jim nenechal žádné kromě oněch králů a démonů, kteří již byli dávno na útěku... A byl to Morihaus, jenž našel hlavu Bílého vichra, kterou tu králové schválně nechali jako důkaz svých činů, a rozmlouvali spolu a Pelinal pronesl slova lítosti... ale povstání se přesto změnilo... [a následovala ještě] další slova nesmrtelných, ale těm už ani Paravant neráčila naslouchat.